

[Tastesen]

Radio. Det opnår man ikke ved at diktere, at der skal ydes bidrag til TV 2, eller ved at diktere, at sendemaster stilles til rådighed. Der må fornuftigvis en forhandling til.

Så langt blev vi enige med regeringen efter radiatorådets indgriben, men hvis forhandlingen ikke giver noget resultat, må Danmarks Radios suverænitet respekteres, og derfor har vi stillet ændringsforslag om, at kulturministeren ikke skal have bemyndigelse til at diktere Danmarks Radio sin vilje.

Regeringen har ikke villet fremme sit forslag om lokal radio- og fjernsynsvirksomhed, lovforslag nr. L 168, og vi ved jo alle, at det skyldes uenighed mellem regeringspartierne og det radikale venstre. Vi mener i socialdemokratiet, at der er nogle problemer, der er så påtrængende, at de ikke kan vente til den 1. oktober 1987, når forsøgsloven udløber.

Vi har derfor stillet 3 ændringsforslag, som vi i det mindste tror at det radikale venstre vil stemme ja til, fordi det har noget at gøre med, at vi skal sikre et kulturpolitisk velafbalanceret medietilbud ude i de lokale samfund. Forslagene drejer sig om brugerindflydelse, mindretalsbeskyttelse, prioritering af lokal-TV i medieudbuddet og økonomisk støtte til nærradiostationer. Forslaget om økonomisk støtte er udformet således, at først og fremmest græsrodsbevægelser og de lokale radioer, der ikke har stor kapital i ryggen, får mulighed for at overleve.

For at kulturudvalget kan vurdere lovforslaget, som det kommer til at se ud efter andenbehandlingen, skal jeg allerede nu anmode om, at forslaget går tilbage til kulturudvalget.

Flemming Jensen (KF):

Ved en tidligere debat i dag sagde hr. Camre, at når forhandlingerne i folketinget ofte var så kedsommelige, hang det sammen med, at man altid kunne forudse, hvad der skete. Her har vi i hvert fald i dag et brud på reglen, tror jeg nok.

Må jeg så i øvrigt sige, at vedrørende de ændringsforslag, der er stillet, skal jeg blot meddele, at vi kan støtte de af ministeren stillede. Vi vil gerne under nr. 7 understrege ministerens kommentar, hvori det siges, at der forud for udpegning af bestyrelserne skal ske en rimelig bred accept, og jeg må erkende, at vi hører ikke til dem, der opfatter mi-

nisteren som et enevældigt magtmenneske. Det ville folketinget formentlig også nok forhindre, hvis det kom på tale.

Så vil vi gerne understrege ministerens præcisering af, at programrådet helt naturligt kan være forum for en drøftelse af enkelte udsendelser og enkelte programmer, og at ministeren har oplyst, at der ved udpegning af medlemmer til TV 2s centrale bestyrelse bliver tilstræbt en ligelig repræsentation af kvinder og mænd.

Nu har vi diskuteret år ud og år ind, hvordan vi skaffede en kvalificeret med- eller modspiller til Danmarks Radio, og for os er der ingen tvivl om, at det her vil have betydning, at regeringspartierne og det radikale venstre også har haft øjnene åbne for betydningen af, hvor placeringen rent geografisk af TV 2 bør være.

Socialdemokratiet og SF citerer i deres betænkningsbidrag skuespilleren Søren Thomsen, der i Politiken den 18. maj i år skriver, at de, som bliver kommercielt styrket af en sådan kanal, er – jeg citerer: »... de store firmaer, de rige, monopolerne«.

Det kan da godt være, at han kunne have haft nogen ret i et sådant synspunkt, før TV-konkurrencen satte ind – måske. I dag er det efter min opfattelse at lukke øjnene for virkeligheden. Reklamerne er her, og jeg skal indrømme, at jeg begræder det i hvert fald ikke. Men tror man, det ville blive lettere for de mindre firmaer, om de kun var henvist til at konkurrere med de store på udenlandske kanaler? Tror man ikke, at en sådan konkurrence, som det er påpeget ofte fra dele af fagbevægelsen, ville betyde eller kunne betyde – for nu at være forsigtig – tab af danske arbejdspladser? Argumentet med, at TV 2 skulle blive afhængigt af kommercielle interesser, holder ikke med de skodder, der er sat ind i opbygningen.

Fremskridtspartiet har stillet et – det må vi erkende – meget klart ændringsforslag. Det lyder: »TV 2 finansieres ved reklamering«. Det er et forslag, der er til at forstå, og som vil virke tiltalende mange steder måske også uden for partiets rækker, men det er også et alt-eller-intet-forslag, som desværre – eller heldigvis, som man nu ser på det – er dømt til at blive til intet. Der kan selvfølgelig være situationer, hvor det er rigtigt at hæve fanen højt, men efter vores opfattelse er man nu dér, hvor vi skal have resultater og resultater,